

Premijerni nastup Dramske kumpanije Katedre Čakavskog sabora Kostrena

”Kvadri barba Zorana Kompanjeta”

■ Glumci-amateri pod umjetničkim vodstvom glumca Denisa Brižića pokazali su istinski entuzijizam i glumačko umijeće koje je publika pozdravila velikim pljeskom

Dvorana Čitaonice bila je 7. prosinca ispunjena do zadnjeg mjesta, a veliki pljesak potvrdio je da su i gledatelji bili zadovoljni onime što je u svom prvom nastupu pokazala novoosnovana Dramska kumpanija Čakavskog sabora Kostrena.

Umjetnički voditelj Denis Brižić, poznati glumac HNK Ivana pl. Zajca, za kostrenske glumce-amatere odabrao je pjesme Zorana Kompanjeta, iz njegove prve zbirke poezije "Kvadri", objavljene daleke 1959. osobe, te iz zbirke "Sakakoveh nas je" iz 1961. godine i objedinio ih u predstavu nazvanu "Kvadri barba Zorana Kompanjeta".

Glumci Vjekoslav Bakašun, Branka Kržik Longin, Anđelka Rasol, Zora Penzeš, Danila Medanić, Jasna Suzanić Karninčić, Vivien Galletta, Katja Budimčić, Mima Validžić Budimčić, Matko Karinčić i Adrian Galletta, iako su generacijski i po strukama vrlo različiti, s jednakim su žarom sudjelovali u predstavi za koju je muziku izabrao i u kojoj je svjetla oblikovao Sven Jelović.

Priča o mami

Predstava počinje pričom o mami koju svako dijete doziva i traži u važnim događanjima u životu. U toj se pjesmi Kompanjet predstavio kao profinjeni lirik, da bi zatim nastavio s humorom i ironijom kad je riječ o tuđoj mami i kad muškarcu malo odrastu, da bi se na kraju opet nježno vratio svojoj mami u pjesmi "Spomenu na mater".

U predstavu su uvrštene i "Kvarnerske igre" u kojima Kompanjet opatijskom čakavštinom piše o svom opatijskom kraju i uvodi u svoj omiljeni krajolik - Učku, u smjenu sunca i mjeseca, o žalu i moru, tićima i jadljivom starcu, nesretnom jer je sunce zašlo, nestalo topline. No, ne zadugo jer će svojim srebrnim krilima mjesec i zvijezde doći, sve do sljedećeg jutra.

Kompanjet govori i o buri koja zavija i mete i nosi sve pred sobom, "i dasku i žlebac", a na kraju i jedan ženski klobučić koji završava u Mrtvom kanalu.

Sudionici predstave nakon završetka dobili su zaslužene čestitke

U "Vječnoj ljubavi" donosi dvije slike - prva je idilična, "proljetni dah, od rožica prah" i pred kućom mladi zaljubljeni par za koji punica kaže "to je od sudbine dar". Ali za nekoliko godina slika je sasvim drugačija i s puno ironije na stvarnost: muž pijanca, žena istinski razočarana a punica pomirena s "amen".

Priča se nastavlja "Mikulinim sanjama" u kojima se pjesnik poigrava s Mikulom koji na sva događanja ima izreku "San ti ja rekal". Slijedi "Vernost", priča o Miletu koji voli svoju ženu Pepu kad je on bolestan, ali kad je situacija obrnuta "dušicama" nudi Pepu, a ne sebi.

U "Jelici i dječjem dodatku" Kompanjet se ironijski poigrava u razgovoru Jelice i doktora frazom "i je i ni i čete i ne". "Keti", puna simpatične ironije, govori o mladoj seoskoj djevojci, lijenoj ali bistroj, koja od seoske djevojke postaje Keti Požderuh. U ovoj pjesmi uranja u smijeh, ali bez simpatije za tog izjelicu na tuđi račun.

Groteska i ironija

Komičnu stranu jedne teške životne činjenice koja završava smrću jednoga, a drugome služi za njegovo vlastito dobro, pokazao je u

"Sprovodu" i "Nino s cimetera", a s puno duha opisao je u svojoj pjesmi i kapetana Floćea koji je sebe prikazivao zanimljivim likom, na žalost, izmišljenim, ali kome i svi pomalo puno puta sliče i mogu se u njemu prepoznati.

Puno je groteske i ironije u "Katarzi" u kojoj je opisao komentar barbe i tete koji su išli gledati Hamleta. S puno realnosti u ovoj pjesmi barba zaključuje da je "lepo da smo živi i glavno da smo zdravi", a osobito je produhovljen kada se pita "ča je više veselja al tuge" i zaključuje - "veća pamet veća bol".

Nakon što u nježnoj pjesmici "Ruža" podsjeća se na prvu ljubav, priča koju je Kompanjetovim pjesmama ispleo Denis Brižić, vraća publiku u misli na mamu i njezinu "ruku velu s kojom tonemo u san".

Predstava "Kvadri barba Zorana Kompanjeta" završava "Testamentom veselega starca" u kojoj se autor na svoj specifičan način oprašta od života, u kojoj od sinova i unuka traži da popiju koju čašu za njim jer će tako ostat uvijek s njima, i zaključuje: "moje bogatstvo je velo/ puno od života radostivi ljubavi za knjigu i delo/ za sakega dosti".

Anđelka Rasol